

عنوان مقاله:

آثار استقلال شرط داوری در روابط بین المللی، حقوق ایران و رویه قضایی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی حقوق در چشم انداز ۱۴۰۴ (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

فاضل عزیزی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مراغه

اکبر بشیری - استادیار گروه حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد مراغه

خلاصه مقاله:

هرگاه صحبت از شرط داوری به میان می آید بحث استقلال شرط داوری مطرح می شود منظور از استقلال شرط داوری آن است که شرط داوری از عقد اصلی پیروی نخواهد کرد و با انحلال عقد، شرط داوری منحل نمی شود و به این ترتیب به اراده طرفین در راستای اینکه مرجعیاد شده به اختلاف آنان رسیدگی نماید، احترام گذاشته خواهد شد. با پذیرش این نظریه دو توافق منعقد می گردد؛ توافق در خصوص قرارداد اصلی و توافق در ارجاع به داوری. در مقابل مخالفان استقلال شرط داوری بر این عقیده اند که بر اساس اصول کلی، شرط تابع عقد و جزئی از آن است و با زوال اصل، فرع نیز منحل خواهد شد به این ترتیب با اعلام بی اعتباری قرارداد اصلی، شرط داوری ضمن آن نیز منحل می شود. این توافق ممکن است به شکل یک قرارداد مستقل و با موضوع ارجاع اختلافات به داوری واقع شود یا ممکن است طرفین یک قرارداد خاص، در قالب شرطی ضمن عقدی دیگر اختلافاتی را که ممکن است در آینده در زمینه همان قرارداد پیش آید، به داوری ارجاع دهند. امروزه ارجاع اختلاف به داوری از طریق درج شرط داوری در قراردادها شیوه معمول تری نسبت به قرارداد داوری است و حتی می توان گفت در حال حاضر شرط داوری از بخش های جدایی ناپذیر قراردادهای تجاری بین المللی است.

کلمات کلیدی:

داوری، موافقت نامه داوری، استقلال شرط داوری، قرارداد اصلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1239769>

